

och han kunde inte längre skilja mellan drömmar, förhoppningar och verklighet.

Vi kunna här ta avsked av honom. Jag såg honom icke mer. Hans slut, så länge vi ännu kunde följa hans steg, blev tragiskt. Sommaren var redan förbi då bilkolonnen, såsom jag berättat i min bok "Sidenvägen", återförenade sig med mig i Urumtji. Jag fick då av de våra höra att Ördek, efter återkomsten från Bergmans ökenfärd, liksom andra tjänare blivit avskedad.

En vacker dag hade han uppenbarat sig hos bekarna i Tikenlik och framfört en osannfärdig helt och hållet uppdiiktad hälsning från vår expedition att vi begärde förstärkning i våra förråd av mjöl och ris, vilket skulle betalas vid de våras uppbrott. Vid flera föregående tillfällen hade bekarna varit våra leverantörer och hade icke heller nu någon anledning att ana oråd. Ördek hade fått vad han begärde. Men i stället för att begiva sig till vårt högkvarter vid floden hade han på omvägar styrt kosan till sin egen hemtrakt, Tjara vid Jangi-köl. Då bekarna slutligen framställt sina krav till Georg och Effe, hade dessa svarat, att någon rekvisition vid den uppgivna tiden icke blivit gjord och att Ördek långt förut fått sitt avsked. Då hade bekarna, den lokala maktens handhavare, anställt undersökning i målet; Ördek hade erkänt och blivit tagen i fängsligt förvar.

Stackars Ördek! Det hade för honom varit lyckligare att icke för andra gången komma i min väg. För honom — om han ännu är i livet — liksom för mig är min-